

2012 01 03 (antradienis)

Politinio turinio Maironio eilėraštis „Kai kam“ buvo publikuotas visuomenės, politikos, literatūros, dailės ir mokslo laikraštyje *Vairas* (1924 m., Nr. 1). Prieš tai šis eilėraštis buvo išspausdintas 1923 m. gruodžio 23 d. laikraščio *Rytas* literatūriniame priede, bet poetui nepatiko eilėraščio suredagavimas. Tad *Vaire* šalia išspausdinto eilėraščio pridėtas ir Maironio komentaras: *Kadangi Rytas Nr.8 šias mano eiles savotiškai iškraipė, tai prašyčiau Gerb. Vairo Redakcijos jas atspausdinti taip, kaip jos mano buvo tikrai parašytos. Jose aš nemaniau ką nors asmeniškai užgauti, tik norėjau nurodyti kai kuriuos mūsų nesveikus tipus.*

2012 01 04 (trečiadienis)

Už Maironio baladės „Jūratė ir Kastytis“ medžio raižinių iliustracijas Paryžiaus pasaulinėje parodoje „Menas ir technika moderniam gyvenimui“ 1937 m. V. Ratas-Rataiskis buvo apdovanotas Garbės prizų – Prix d’Honneur, o *Spaudos fondui*, išleidusiam baladę, skirta premija už pavyzdinius leidinius.

Lietuvos aidas, 1937 m., Nr. 545, p. 2;

Civinskienė, K. *Savas ir svetimas Vaclovas Ratas-Rataiskis // Kultūros barai*, 2010, Nr. 5, p. 81–83

2012 01 05 (ketvirtadienis)

Prieš 103 metus... 1909-aisiais *Kanon. Dr. J. Maculevičia skaitė socialiuose kursuose referatą „Krikščioniškasis socialinės tvarkos mokslas pagal Leono XIII encikliką“*. Pranešimą baigė tokiais žodžiais: *Kad prigulinti prisirengtų dvasiškija prie tos krikščioniškos akcijos, turi jau seminarijose arčiau susipažinti su socialiniu klausimu. Visose Vokietijos seminarijose, daugumoje Austrijos ir Belgijos, o paskutiniame laike ir Francijos dvasiškose mokyklose įvedami socialiniai kursai. Ir pas mus, pradėdant nuo dvasiškosios Petrapilio Akademijos, pradėta apie tai rūpintis. Dieve padėk! Užbaigsiu pesimistiškais Windhorsto žodžiais, kuriuos pasakė Breslave par kongresą, žinoma trokšdamas, kad pas mus jie neišsipildytų: „susirinkę par kongresus, mes daug šnekame ir ginčus keliamo apie socialinį klausimą, o paskui išėję iš posėdžių sales ir prie alaus stiklo cigarą užrūkę, visai užmirštame dėl jo darbuoties“.*

2012 01 06 (penktadienis)

1913 metų *Draugijos* 83 numeris buvo paskirtas Maironiui. Leidinio pradžioje rašoma: *Tikri dainiai – tai ateities pranašai. Jie giliau jaučia, toliau mato. Įkvėpimo valandoje jų dvasia pakyla augščiau kasdienio gyvenimo sąlygų, susiduria su augštesniu idėjų bei grožės pasauliu. Iš čia sužiba jiems nežemiška šviesa, gaminanti naujos poezijos tvarinius. <...>*

2012 01 09 (pirmadienis)

Vyskupas Kazimieras Paltarokas dar gimnazijoje besimokydamas mėgo būsimojo Maironio raštus: *Kaziukas gaudavo skaityt ir lietuviškų draudžiamų raštų, kuriuos per atostogas slėpdavo bičių avily po liepomis. Į jo namus užeidavo knygnešiai; kartais pernaktodavo; vieno iš jų palto pamušale jis matė eilių eiles kišenių, prikimštų knygų. Užvažiuodavo ir garsus šiaurinės Lietuvos knygnešys Bielinis; jo vežimas buvo su dviem dugnais, kad tarp jų būtų galima palėpti knygas.*

Iš tuokart perskaitytų lietuviškų knygų Kaziukui didžiausią įspūdį paliko Zanavyko „Lietuvos istorija“ ir Garnio „Tarp skausmų į garbę“. Ir iki šiol jam už visus Vytauto paveikslus gražesnis atrodo tada „Lietuvos istorijoje“ atspausdintas jaunikaitis – Vytautas ant galvos su šalmu, papuoštu plunksnų kuodu...

„Tarp skausmų į garbę“ Kaziukas skaitė keletą kartų, atmintinai išmokęs tas vietas, kuriose buvo paliesti jam tada labiausiai rūpėję dalykai. <...>

Vysk. Kazimieras Paltarokas. Gyvenimo bruožai. Lietuvių katalikų mokslo akademija, Vilnius, 2005, p. 45.

2012 01 10 (antradienis)

Jonas Mačiulis-Maironis rašė ne tik poezijos, dramos kūriniai, tačiau yra palikęs ir prozos darbą – novelę „Peiliukas išgelbėjo“. Ji buvo publikuota 1930 m. leidinyje *Vairas*. Anot literatūrologės dr. I. Slavinskaitės, novelė „Peiliukas išgelbėjo“ gerokai netikėtas Maironio plunksnos darbas. *Jam trūksta įprasto šiam rašytojui temos solidumo, didelių užmojų. Tai poeto kūrybinio atokvėpio, laisvalaikio rezultatas, lengva ironija pro šypsena, gal ir realiai gyvenime nugirstos įdomios istorijos atspindys. Nesuvaidindama Maironio kūryboje reikšmingesnio vaidmens, ši novelė miela, nes rodo poeto požiūrio į gyvenimą gyvybingumą ir sugebėjimą įdomiai, vaizdžiai pasakoti, suintriguoti skaitytoją. Patraukia lengvas, sklandus šio apsakymėlio stilius ir graži kalba.*

2012 01 11 (trečiadienis)

Iš Sofijos Čiurlionienės (Kymantaitės) straipsnio „Maironies kanklių stygos“, publikuoto *Vaire* (1914 m., Nr.1):

*Lietuvi, mokinkis,
Varguos beraminkis,
Vilties nenustok niekadoms!
O, mokslas daug gali:
Jis vargstančių šalį
Išpainios iš amžių skriaudos.
Tik žemei tėvų
Negamink svetimųjų dievų.*

„Raseinių Magdės“ pabaiga

Tai ir yra ta druska, kurios randame visuose Maironies veikaluose. Visur skamba ta jo nerūdijanti styga: ar jis bara „gudriuosius draugus“, kurie veikiai išėjo „į žmones“, ar džiaugias gamtos gražybe, ar „pliuškes apuokus“ pašiepia, ar jaunųjų kančias aprašo, – visur stipri aiški viltis apgaili laikiną nusiminimą.

2012 01 12 (ketvirtadienis)

Vincas Krėvė savo straipsnyje „Literatūros palėpėse“ (*Pradai ir žygiai*, 1926 m., Nr. 2-3) piktinosi, kad reikšmingi Lietuvai kūrėjai, taip tap ir Maironis, vis dažniau nustumiami į šoną:

Apskritai, kuklumu mes nepasižymim, o priešingų ypatybių – pasididžiuoti, pasigirti, oi kaip nemokame. Pakanka parašyti du eilėraščių, kad ingytume teisės laikyti save genijum ir niekinti kitus.

Štai žinomas M. Šalčius kuria Lietuvoje Pen klubo skyrių. Ir kas ten patenka? Be Tumo ir Vienuolio ten yra A. Klimas, A. Bružas, M. Bagdonas, M. Šalčius, M. Biržiška, P. Ruseckas, A. Smetona, V. Steponaitis, K. Ralys, I. Pronskus, V. Jocaitis, A. Valaitis, P. Vileišis, K. Kepalas, J. Laurinaitis, Pr. Penkaitis, Jonas Strimaitis, A. Naujokaitis, F. Bugailiškis, A. Busilas, A. Karanskis, J. Tysliava, C. Butkys, K. Chvalsonokas, K. Obolevičius, D. Sidlauskas, P. Jurgelevičius, Pr. V. Budvytis, V. Gustainis, J. Gabrys, J. Purickis, St. Miliauskas, Jer. Švedas, L. Žurauskas. Aš abejoju, ar visi čia paskelbti asmenys žino, kurian darban jie intraukti, ir ar jie neprotestuos.

Štai jie yra žymiausi rašytojai, poetai, novelistai, dramaturgai-romantikai, kritikai. O ten visai nėra, ko reikėtų: Maironio, Vydūno, Jakšto, Vaitkaus, Gustaičio, Herbačiausko, B. Sruogos, F. Kiršos, Putino, V. Krėvės ir kitų, bet už tai yra matas Šalčius – ir to pakanka.

2012 01 13 (penktadienis)

Maironis Lietuvos universitete savo lietuvių literatūros paskaitų kursą pradėjo nuo paskaitos apie K. Donelaitį, taip pagrįsdamas savo pasirinkimą:

Pradėsiu literatūrą nuo pat jos pradžios, kuomet ji pasireiškė raštu. Pradėsiu ją Duonelaičiu ir paaiškinsiu, kodėl. <...> Aš skiriu rašliavą arba raštiją nuo literatūros. Lietuvių rašliava, tai visa, kas lietuvių kalba buvo spausdinta, ne tik nurodant veikalus ir autorius (būtų tai bibliografija), bet taip pat nurodant ir kaip ta rašliava plėtojosi, augo, brendo, rimtėjo, kaip pati kalba, jos įrankis, rutuliojosi, lavinos, dailinos. Literatūra suprantama kiek siauresne prasme. Tai yra veidrodis, kuriame amžiais pasireiškė tautos siela, jos savita kibirkštėlė; tai tautos meno kūriniai, tik, rodos, ne visi, nes literatūra neapima muzikos, tapybos, statybos ir kitų meno sričių. Ji apima tik kūrinius tautos kalba, žodžiais aiškiai pasireiškusių. Taip suprasta literatūra bėga siauresne vaga, negu rašliava; ji neapima tų žodžių kūrinių, kurie žiūri pelno, naudos, praktiškumo, mokslo, pažangos. Jai rūpi tik tai, kas gražu ir malonu, dailu. Bet ji iš dalies ir plačiau reiškiasi, negu rašliava, kuri tik spausdintu žodžiu domisi. <...>

Todėl negalima lietuvių literatūros pradėti pirmuoju lietuvišku spaudiniu: arba reikia pradėti ją mūsų gražiomis dainomis, arba rašomąja lietuviška literatūra. Aš pradėsiu rašomąja, Duonelaičiu.

(Iš *Naujosios Romuvos*, 1932 m. Nr. 39)

2012 01 16 (pirmadienis)

1906 m. pirmajame lietuvių dienraštyje *Vilniaus žinios* (Nr. 254) buvo atspausdintas Maironio „Atsakymas mano kritikui“: „*Vil. žin.*“ No. 242 š. m. patilpo mano veikalo „*Lietuvos Istorijos*“ kritika, p. Valdemaro parašyta, pilna neapykantos ir vienu išmėtinėjimų. Kad p. V. nesamprotautų iš mano tylėjimo, būk jo kritika ir atsakymo neverta, šį kartą atsakysiu; bet toliau vesti polemikos su p. V-ru visai neketinu: gaila laiko ir rašalo; gerai maskolių sakoma: „na vsiakoje čichanije ne nazdrastvuješsia“ (ant kiekvieno čiaudijimo nebespėsi „ant sveikatos“ atsakinėti). <...>

Kritika yra reikalinga, bet kritika subrendusi, teisinga, ne vienpusiška; kritika – tai saikas ar uolektis, kuriais atskaitome kiekvienam, kas jam priguli, nurodydami silpnas ir geras puses; nėra tai bobų plepalas, kas papuolė ant seilės, nėra tai coute que conte autoriaus išniekinimas.

Grįždamas prie p. V., patarčiau jam užsiimti koku nors naudingesniu darbu, nekaip rašinėjimu niekam vertos kritikos. Kad vietoj peikimo kitų darbo, būtų pats parašęs bent kokią monographiją iš mūsų istorijos ir parodęs, kaip tai rašomi istoriniai veikalai, aš pirmas jam būčiau pasakęs širdingą ačiū iš patriotinio jausmo. <...>

2012 01 17 (antradienis)

Iš Antano Deksnio atsiminimų (*Aidai*, 1982 m., Nr. 5): *O tada, apie 1930 metus, buvo šnekama, buvo ir rašoma, kad Maironis esąs jau atgyvenęs... Gal kur kitur Maironis ir buvo laikomas atgyvenusiu, bet ne Kauno kunigų seminarijoje. Čia jis buvo gerbiamas kaip rektorius, vertinamas kaip profesorius ir mylimas kaip Lietuvos atgimimą išpranašavęs dainius. Kadangi seneliui (tada mums jis taip atrodė) patiko mūsų dainos, mes dar daugiau jų, jau beveik liaudies melodijomis virtusių, išdainavom. <...> Nežinau, ar prieš Maironio rektoriavimą Kauno seminarijoj skambėjo lietuvių daina, ar ne. Bet esu įsitikinęs, kad Jonas Mačiulis-Maironis, tapęs seminarijos rektorium, įvedė maldas (poterius) gimtąja kalba. Jis tikriausiai paskatino ir būsimuosius Lietuvos kunigus išmokti gerai dainuoti, kad vėliau parapijose ir daina žadintų bei stiprintų tautos atgimimą.*

2012 01 18 (trečiadienis)

– *Vieno tikslo nesieki, o keliu, matysi, neįveiksi!* Tokius žodžius ištarė Maironis Juozui Pipiniui, kuris nuo 1910-ųjų ketverius metus dirbo poeto namuose Rotušės aikštėje. Pastarasis domėjosi menu, tačiau vis keitė savo pomėgius – nuo piešimo ant medžio iki siuvinėjimo bei audimo, todėl ir sulaukė tokio Maironio moralo. (Iš *J. Pipinio atsiminimų*. Užrašė St. Daunys).

2012 01 19 (ketvirtadienis)

Iš vyskupo Kazimiero Paltaroko atsiminimų: <...> *Baigę rekolekcijas einam išpažinties iš viso gyvenimo... Grįžta iš bažnyčios draugas Januška ir klausia: „Kto etot černenkij kudriavyj sidit v konce kostiola? On mne dal percu...“ (Kas tas juodbruvis, garbanotas sėdi bažnyčios gale? Jis man davė pipirų). Gyvenimas parodė, kad jam to reikėjo; vėliau jis buvo nuėjęs klaidingais keliais, perdėdamas gėrime, bet gyvenimą baigė apsitvarkęs. Tas rogoristas, davęs jam pipirų, buvo prof. Maculevičius (Maironis-Mačiulis). Jis pirmam ir antram kursui dėstė teologinę propedeutiką lietuvių kalba; vadovėlio nebuvo, reikėjo užsirašyti. Bet pirmą rudenį buvo iškeltas į Petrapilį akademijon. Atėjo atsiseveikinti su visa seminarija. Ėmė kalbėti lietuviškai, užkando žadą, pravirko; visus išbučiavo tylomis ir išėjo, palikęs mus raudančius. Mes jau tuokart jautėme, kad tai „Tarp skausmų į garbę“ poemos autorius.*

Vysk. Kazimieras Paltarokas. *Gyvenimo bruožai. Lietuvių katalikų mokslo akademija, Vilnius, 2005, p. 48.*

2012 01 20 (penktadienis)

Baigęs Kauno gimnaziją, Jonas Mačiulis pasirinko mokslus Kijevo šv. Vladimiro Imperatoriškajame universitete Istorijos ir filologijos fakultete. Tačiau jau po pusmečio 1884 m. sausio 20 d. universiteto rektorius patvirtino studento iš Lietuvos prašymą nutraukti studijas, gražinant jo pateiktus dokumentus. Už pasitraukimą iš universiteto būsimasis poetas sumokėjo vieną sidabrinį rublį, o nenorą toliau studijuoti Kijevo aukštojoje mokykloje motyvavo taip: ... *tiesiog nieko nebuvo pirmame kurse mokyti nei apie literatūrą, nei apie poeziją.*

2012 01 23 (pirmadienis)

Prieš 85-erius metus... 1927-aisiais V. Mykolaitis-Putinas straipsnyje „Literatūros reikalas mūsų mokyklose“ (*Rytas*, Nr. 17) rašė: *Gėda pasakyti. Esama abiturientų, kurie ne visus Maironio veikalus žino, Vydūno nieko nėra skaitę, apie Krėvę gal šį tą girdėję... Juk tokią, kaip mūsų literatūrą, kiekvienas baigiąs gimnazistas turėtų būti visą skaitęs nuo lapo ligi lapo.*

2012 01 24 (antradienis)

Iš rašto Žemaičių vyskupui Pranciškui Karevičiui apie 1920 m. sausio 24 d. Bažnyčios turtų valdymo tarnyboje įvykusį posėdį dėl Maironio dovanos: *Prelatas Maculevičius pavedė [Seminarijai] savo muro namus su plecumi 1300 kv. sieksniu ir daržu Kaune. <...> Taryba nutarė dovaną priimti, nes minėtoji donacija Seminarijai yra naudinga ir sąlygos, kuriomis Gerbiamas donatorius minėtąją dovaną daro, yra priimtinos. Pranešdama apie tai Jūsų Ekscelencijai Taryba turi garbės prašyti tą jos nutarimą patvirtinti, raštu išreiškiant Prelatui Maculevičiui padėkojimą už donaciją.* Raštą pasirašė: *Generalvikaras Vysk. Skvireckas.*

2012 01 25 (trečiadienis)

Maironis savo pirmąją knygą „Apsakymai apie Lietuvos praeigą“ (parašytą 1886 m., išleistą 1891 m.) pradėjo tokiais žodžiais: *Viskas szioje pasaulėje praeina kaip dumas: žmonės, kurie szendieną gyvena, neužilgai randa sau vietą kapuose, o po jų smerczio auga ir gema kiti; sodžios ir miestai dabar turtingi ir užgyvendinti po kelių szimtų metų gal parsimainys į plikus laukus, o kur szendieną laukai ariami ir akėjami, kitą kartą augo augsztos ir neįžengiamos girės. Teip tai mainosi rubai*

szios pasaulės kasdieną. Matant tokias atmainas žmogui rodos nereikėtų prisirizti prie tos žemės ir visą pasaulę skaityti už vienodą. Vienok yra kitaip. Žemė, kur mes gimėme, augome ir pasenome, yra mums brangi ir miela: mylime ją kaip vaikai savo motyną, o jei kartais atsitinka parsiskirti su ją ir išvažiuoti į tolimąją šalį, tai sunku užturėti krintanczias aszaras ir nuraminti suspaustą szirdį. Kiekvienas, rodos, žmogus turi tartum įgimtą tą meilę, kiekvienam yra brangi tėvynė, bet negalime tikrai ir iszmintingai mylėti savo žemės, nežinodami jos praeigos ir vistorijos.

2012 01 26 (ketvirtadienis)

1926 metais Maironis savo *Raštų IV* tomo, skirto istorijai, įžangoje taip rašė: *Pirm 40 metų, nesant lietuviškai rašytų Lietuvos istorijos vadovėlių, pasiryžau bent kiek tą spragą užkišti. Būdamas dar mokiniu, vasaros poilsio valandomis ėmiausi to darbo ir 1886 m. jį pabaigiau; bet atspausdinti jisai man pasisekė tik 1890 m. (žinutės autorės pastaba: vis dėlto knyga *Apsakymai apie Lietuvos praeigą* buvo išleista 1891 m.) Tilžėje, pasirinkus Zanavyko pseudonimą. Mano veikalas buvo silpnokas; bet trūkstant kitų toj srity geresnių leidinių, buvo palankiai skaitomas ir dar du kartu – 1903 m. ir 1906 m. perspausdintas. Kadangi šiandieną po tiek metų ir lietuvių kalba daug pažangos yra padariusi, ir jos rašyba žymiai pasikeitė, kadangi patsai praeities nušvietimas mano veikalo vietomis perdaug naivus dabar man atrodė, tai perspausdindamas atskirais tomiais kitus savo veikalus, pasiryžau, kiek man laikas leido, ir šį savo jaunų dienų veikalėlį iš naujo peržiūrėti ir gerokai jį pataisyti.*

2012 01 27 (penktadienis)

Prieš 100 metų... 1912 m. sausio 28 d. Maironis parašė laišką Liudui Girai:

Gerbiamas „Vaivorykštės“ Redaktoriau!

Tamstos užmanymui išleidinėti literatūros žurnalą aš labai ir labai pritariu. Jei tiktai toksai grynai literatūros žurnalas galės tvirtai atsistoti, bus labai ir naudingas, ir pageidaujamas; bent vieną turėtumėme laikraštį, kursai, būdamas liuosas nuo politišų ginčų, barnių ir aimanavimų, galėtų ramiai įeiti net į tuos saliuonus, kuriuose lig šiol bijota lietuviško spausdinto žodžio. Žinoma, ir toksai leidinys negali visai išvengti savo tendencijos ir savo varsos, užtat aš ir džiaugiuos, kad toksai laikraštis bus ne kieno kito, tik Tamstos globoj ir užžiūroj.

Sandarbininkauti tokiame žurnale aš visa širdimi norėčiau, bet Tamsta patsai numanai, kaip maž laiko aš turiu liuoso. Į pirmą numerį galiu atsiųsti pirmąją dalį naujai pradėto poemato „Mūsų vargai“. Pernai vasarą aš ją parašiau (apie 600 eilių), bet kada parašysiu antrą, o rasit, ir trečią dalį, ir ar kada prisirengsiu, Dievas žino. Jei norėtumėte ją spausdinti, tai galėčiau ją atsiųsti parašęs; tik melsčiau man už darbą jos atspausti (odbitkę) kokį 50–100 egzempliorių.

Pasilieku su tikra pagarba

J. Maironis

2012 01 30 (pirmadienis)

1920 m. sausio 29 d. įvyko Lietuvių meno kūrėjų draugijos steigiamasis susirinkimas. Draugijos valdybą sudarė: pirmininkas A. Varnas, pirmininko pavaduotojas A. Sutkus, sekretorius F. Kirša, išdininkas J. Naujalis, nariai P. Galaunė, St. Šilingas, B. Sruoga ir Maironis. Anot P. Galaunės, Maironis nebuvo aktyvus narys. *Šiaip menininkus, ypač aktorius, jis mėgo ir dažnai pasikviesdavo juos į savo namus. Tarp tokių svečių ir aš kartą pas jį patekau vakarienei. Kalba sukosi apie dramatos, operos teatro reikalus, Švietimo ministerijos politiką. Visų nuotaika buvo pakili. Žinoma, prie šito truputį prisidėjo ir naminis krupnikas, kuriuo Maironis mėgo kartkartėmis pavaišinti savo svečius, nes tuo metu vyno beveik niekas negerdavo. (Iš P. Galaunės atsiminimų)*

2012 01 31 (antradienis)

Prieš 85 metus... sureaguodamas į V. Mykolaičio-Putino straipsnyje „Literatūros reikalas mūsų mokyklose“ iškeltas problemas (*sausio 23 d. žinutė*), po Hadži Muros slapyvardžiu pasislėpęs Kazys Binkis sukuria bei satyros ir kritikos laikraštyje *Spaktyva* (1927, Nr. 17–18) publikuoja kūrinėlį „Į Vuniversitėtą“. Jame, be abejo, paminėtas yra ir Maironis.

Kalba netaisyta

Hadži Mura

Į Vuniversitėtą

Iš Rakiškio, Vilkaviškio,
Iš Kulių ir iš Rietavo,
Iš visų kraštų po biškį
Daug jaunuolių privažiavo.
Smūtna taip gyvent – ant svieto,
Reikia gaut raštinėj vietą,
O paskui kaip jau žadėta,
Stot į Vuniversitėtą.
Kėpkoms, (kur gražesnės spalvos),
Apdengė jie savo galvas
Ir sustoję ant trotuaro
Maždaug tokias kalbas varo:
– Juoza, ar gava jau veitą?
– Aš geriau kvatiera gaučiau...
– Aš prie Vuniversitieto
Stalavojuos pas Mickiaučių,
Tu žinai, pas tą pojietą...
– Ach tu, ožka neregėta,
Tu nesi ligšiol patyręs,
Kad Mickiaučius pernai miręs...
– Jonai, juokini tu žmones,
Tas kur mirė, tai Maironis.
– Vyrai, kokie jūs nayvi,
Jie abu teber dar gyvi.
Lietuvos garbingai šlovei
Jie tebrašo po senovei.
– Snargliai jūs tikri, ne vyrai!
Jie abu seniai jau mirę.
Juos visi senai užmiršo,
O jų vietoj – Faustas Kirša...
Jūs nežinote kultūros
ir naujos literatūros.
– Kam darmai mums vesti ginčią
Taip, kaip bobos po bobinčių,
Be mokytojaus vistieka
Mes čia neišspręsim nieko.
Galit jūs man rodą duoti
Kaip įsimatrikuluoti?
Ką studentas ten pristato,

Metrikus ar atestatą?
– Metrikus, brangusis vaike!
– Atestato taip gi reikia.
Oi, broliukai, tai vis niekai,
Bet dalykas svarbus lieka:
Reikia spavednis atbūti,
Nes mes griešni po truputį.
Kol suteptas žmogus grieku –
Jis negali niekur nieko.
Gana peštis ir kolytis,
Aida, vyrai, spavėdotis!!!
Šitaip vienbalsai nutarę
Jie per miestą nusivarė.